

delingsudvalg naturligvis fraraade, at der foretoges yderligere Indkøb af amerikanske Kul, saa husker han ogsaa der fejl; for Kulfordelingsudvalget fraraadede ikke, efter at det havde modtaget disse Oplysninger, yderligere Indkøb af amerikanske Kul. Dets Repræsentant gik tværtimod i samme Møde den 19. Juli med til at opfordre den danske Handelsraadgiver i New York, Hr. Valentinus, til at fremskaffe Tilbud paa et Parti paa 100 000 Tons. Jeg haaber, at de radikale Blade vil berigtige ogsaa denne Fejltagelse.

Situationen var ganske overordentlig alvorlig i Juli Maaned. Jeg nævnte før, og det er blevet fremhævet stærkt i Dag fra alle Sider, hvor ængstelig man var overfor hele Kulsituationen; og Ængstelsen var ikke mindst i den radikale og socialdemokratiske Presse. Jeg bliver nødt til at oplyse lidt om, hvordan man tog paa Forholdene i de Dage; endskønt der allerede er kommet adskilligt frem, har jeg dog et Materiale, som stiller det i endnu klarere Belysning. Jeg skal saaledes minde om en Artikel i „Social-Demokraten“ af 4. Juni 1920. Den har en mægtig Overskrift, saalydende: „En Kulkatastrofe for Danmark“, og en Undertitel: „En uhyggelig Rationering i Vente“. Deraf kan man omtrent slutte sig til Indholdet. Artiklen behandler først Situationen i England og udvikler, hvordan man der kun havde 21 Mill. Tons tilovers til Udførsel; derefter gør den Rede for, hvorledes disse Kul skal fordeles til de forskellige Lande, og kommer saa til, at man til Danmark, Norge og Sverige tilsammen kun faar $2\frac{1}{4}$ Mill. Tons. Dernæst tilføjer Bladet: „Som man imidlertid vil se af ovenstaaende Specifikation, der vel ikke er officiel, men som der dog er al Grund til at antage er rigtig, faar hele Skandinavien nu kun det Kvantum, som Danmark hidtil har været ene om at faa. Skal Sverige, Norge og Danmark enes om de $2\frac{1}{4}$ Mill. Tons, vil det sige, at vi kun faar en Trediedel af det Kvantum, som vi med den allerstrengeste Økonomi fik under Krigen“, og senere: „Med andre Ord, fra England kan vi kun vente $\frac{3}{4}$ Mill. Tons, og fra Amerika kan vi ikke faa saa meget som før, men vel nok $\frac{1}{4}$ Mill. Tons. Det giver tilsammen 1 Mill. Tons — siger og skriver een Million —, medens vi, som sagt, mindst skulde have $2\frac{1}{4}$ Mill. for at klare os.“ Og endelig staar der i Artiklen: „Vi har før skrevet i dette Blad, at Kulsituationen var truende; saa truende som i dette Øjeblik har den imidlertid aldrig været før.“

Det var, før Kulfordelingsudvalget rettede sin Henvendelse til Regeringen. Da Kulfordelingsudvalget havde sendt sin Skri-

velse til Indenrigsministeriet den 7. Juni, havde „Social-Demokraten“ for den 9. Juni igen en Artikel om disse Forhold med Overskrift „Kulkatastrofen“, hvori der stod følgende, der er meget karakteristisk for dette Blad og for den Stilling, som Socialdemokraterne nu indtager, den stik modsatte af den, de indtog i Juni Maaned: „Den Situation, som vi staar overfor, og som Dag for Dag tegner sig sortere og sortere, maa man nu haabe, Regeringen har Forstaaelsen af. Nu maa der handles, og handles hurtigt. Det maa være Regeringens Opgave at sørge for, at den danske Befolkning ikke i den kommende Vinter — begrundet paa Kulmangel — skal ud i Fortvivlelse, Mørke, Sygdom og Arbejdsløshed. Regeringen maa forstaa at tage Sagen i sin Haand, søge at skaffe de nødvendige Kul fra Amerika. Alle Sejl maa sættes op for at naa Maalet: at skaffe Kullene. Kulfordelingsudvalgets Indstilling maa betragtes som en Appel til Regeringen om ikke at lægge Hænderne i Skødet og sætte sin Lid til det private Initiativ. Ligegyldigt hvorledes; Kullene maa skaffes, om ikke Landet til Vinter skal ud i Fortvivlelse.“

Ja, ærede Medlem Hr. Hauge, saaledes lød Raadet fra „Social-Demokraten“ i Juni Maaned. Prøv, ærede Medlemmer, om De kan finde Spor af Overensstemmelse mellem dette og de Ord, som er udtalte af det ærede Medlem her i Dag.

Man har ogsaa været inde paa Priserne og sagt, at Statsbanerne har købt til alt for høje Priser, og at disse Priser var jobbede op ved planløse Kulindkøb. Det hører man jævnligt: Naar Statsbanerne køber mange Kul, er det selvfølgelig planløst; det var det antagelig ogsaa i 1919, da de købte 529 000 Tons — eller er det maaske først blevet planløst nu, efter at Venstre har faaet Ledelsen? Men man vil lægge Mærke til af min Redegørelse til Finansudvalget, at intet af de Kulpartier, som er indkøbte, er købt til en Pris af over 34 Dollars pr. Ton cif dansk Havn. Der staar netop i Dag i „Børsen“ en Redegørelse om Kulmarkedet i 1920, og der staar bl. a. følgende: „Priserne ved Aarets Begyndelse“ — det er amerikanske Kul, der er Tale om — „laa omkring 34 Dollars cif Danmark. Derefter steg Prisen til ca. 36 Dollars indtil hen imod sidste Kvartal, hvor Prisfaldet ligesom for de engelske Kuls Vedkommende var ganske abnormt, nemlig helt ned til 12 Dollars cif.“ Altsaa helt hen til sidste Kvartal laa Prisen paa Kullene til 36 Dollars cif Danmark. Naar man nu ser, at Statsbanerne har købt deres Kul til ikke over 34 Dollars cif, tror